

Les set cabretes i el llop

En un raconet amagat del bosc, vivia una mare cabra amb les seves set cabretes, cadascuna amb la seva pròpia personalitat i encant. Eren alegres, juganeres i molt unides. La mare cabra, protectora i sàvia, sempre cuidava d'elles amb amor i atenció.

Cada matí, abans de sortir per pasturar, la mare cabra reunia les seves filles i els recordava les precaucions que havien de prendre davant el llop astut que rondava els voltants. «Recordeu, filles, que heu de mantenir la porta ben tancada i no confiar en ningú mentre no hi sigui», els deia, «i quan torni, us cantaré la nostra cançó perquè sabeu que sóc jo».

Un dia, mentre la mare cabra pasturava, el llop, que havia estat espiant i escoltant les seves paraules, va decidir posar en pràctica el seu pla malvat. Es va dirigir cap a la casa de les cabretes, va picar a la porta i va intentar imitar la cançó de la mare. Les cabretes, en sentir la veu, van quedar confoses, però la més petita, la més astuta i prudent, va suggerir comprovar la identitat de qui estava darrere la porta.

Quan el llop va ensenyar la seva pota negra, la més petita va cridar: «Això no són les potes de la nostra mare! Són les del llop!» Després

d’aquest intent fallit, el llop, enfurismat, va buscar una manera de disfressar-se millor. Va anar al molí, es va cobrir les potes amb farina i va tornar a intentar enganyar les cabretes.

Amb les potes ara blanques, va tornar a la casa i va cantar la cançó. Les cabretes, veient les potes blanques, van començar a dubtar, però la més petita, sempre sospitosa, va demanar que parlessin. La veu ronca del llop va ser la prova definitiva que no era la seva mare.

El llop, més determinat que mai, va idear un nou pla. Va anar a una fonda i va consumir una gran quantitat d’ous per suavitzar la seva veu. Quan la va sentir prou fina, va tornar a la casa de les cabretes, va cantar la cançó amb la seva nova veu i va ensenyar les seves potes encara enfarinades. Aquest cop, les cabretes, convençudes, van obrir la porta i el llop, sense perdre temps, va entrar i es va abalançar sobre elles.

Una darrera l’altra, les va devorar, tret de la més petita, que es va amagar darrere del rellotge. Quan el llop, fart i satisfet, va marxar, la casa va quedar en un silenci esgarrifós. Només la petita cabreta, tremolant darrere del rellotge, romania amagada.

La mare cabra, al tornar, va cantar la cançó i, a l’entrar, va quedar horroritzada en veure la desolació a casa seva. La petita cabreta va sortir del seu amagatall, plorant, i li va explicar amb detall tot el que havia succeït. Juntes, mare i filla van decidir actuar ràpidament per salvar a les altres cabretes.

Van agafar una cistella i un cosidor i van dirigir-se cap al riu, on el llop solia reposar després dels seus àpats. Pel camí, van recollir pedres de tota mida, omplint la cistella fins a dalt. Una vegada al riu, van trobar el llop dormint profundament a l’ombra d’un arbre.

Amb gran habilitat i silenci, la mare cabra va obrir la panxa del llop adormit. Una a una, va alliberar les seves filles, que van sortir pàl·lides però il·leses. Després, va omplir la panxa del llop amb les pedres pesades que havien recollit. Amb cura, va tornar a cosir la panxa del llop i es van amagar a esperar.

Quan el llop es va despertar, va sentir una set intensa i un pes estrany al seu ventre. Va anar al riu per beure i, a l'inclinar-se, el pes de les pedres el va arrossegar a l'aigua. Lluitant inútilment, el llop va caure al riu i es va ofegar sota el pes de les pedres.

La mare cabra i les seves filles, al veure que el perill havia passat, van tornar a casa, on van netejar i arranjar tot. Des d'aquell dia, la mare cabra i les seves set cabretes van viure feliços i segures, sabent que juntes podien superar qualsevol adversitat.

I així acaba aquesta història, una aventura de valentia i intel·ligència, on l'enginy supera la malícia. I, com tots els bons contes, aquest també acaba amb un gos, un gat, i aquest conte, s'ha acabat!